

2. Фихте И. Г. К вечному миру // Трактаты о вечном мире / И. Г. Фихте – М. : Изд-во соц.-эк. лит-ры, 1963. – 360 с.
3. Конституційні права, свободи і обов'язки людини і громадянина в Україні / [за ред. Ю. С. Шемшученка]. – К. : Вид-во «Юридична думка», 2008. – 252 с.
4. Теорія держави і права. Академічний курс : підруч. / за ред. О. В. Зайчука, Н. М. Оніщенко. – К. : Юрінком Інтер, 2006. – 688 с.
5. Рабинович П. М. Основи загальної теорії права і держави : посібн. [для студ. спец. «Правознавство»] / П. М. Рабинович. – К. : Атіка, 2001. – 236 с.

СУДОВА ВЛАДА УКРАЇНИ І СУЧАСНІ СОЦІОКУЛЬТУРНІ ВИКЛИКИ

Чернушенко Ольга Валентинівна, ад'юнкт кафедри філософії та юридичної логіки Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, перший проректор з навчально-методичної та наукової роботи Національної академії внутрішніх справ *Черней В.В.*

Потреба судової влади України у удосконаленні не потребує спеціального обґрунтування. Аргументів на користь неефективності або недосконалості (від емпіричних даних до затеретизованих узагальнень) можна достатньо знайти як в філософській, так і у юридичній літературі, а також у чисельних програмних документах. Щодо оцінки та сприйняття судової влади на теренах України, то безсумнівним є і те, що її образ сьогодні сформований, при цьому з превалюванням негативних тенденцій та образів. Основними чинниками, які впливають на формування негативного образу судової влади, на наш погляд, є явища правового популізму і правового нігілізму, які суттєво підривають авторитет і довіру до судової влади. Такий стан речей і є серйозною підставою для проведення як теоретичних пошуків шляхів удосконалення судової влади в Україні, так і практичних кроків реалізації і втілення цього покращення. Процеси осмислення реального стану судової влади в Україні ставлять нас перед розробкою питання про належне і суще в сфері цієї гідки влади. Судова влада в Україні: по-перше, одна із національних судових влад; по-друге, правове життя судової влади детермінується політичним та економічним контекстами, в межах яких вона формується і функціонує; по, третє, в Україні суди часто не забезпечують верховенство права.

Національна судова влада в Україні в її нинішньому виявленні значною мірою є явищем глобалізації політико-життя. Вона не є результатом історичного розвитку ідей вітчизняного правосуддя. На сьогодні ця гідка влади швидше є формально закріпленим продуктом іншого соціокультурного процесу: в основу сучасної теорії і практики судової влади покладені західноєвропейські взірці. Але при цьому не враховується, що у Західній Європі знання та прийоми розподілу влад у правовій державі є природним процесом, який відображав розвиток самого західноєвропейського суспільства і західноєвропейського правового суб'єкта. Як відомо, європейський суб'єкт права живе в «моноцентричній культурі», в якій право є альфіою та омегою, і який ідентифікує себе з раціональним правом. Еволюційність важливих європейських політико-правових інститутів відображала конкретний рівень розвитку соціального порядку і ментальності народів. Формування, розвиток судової влади та встановлення її правового статусу визначається конкретними соціокультурними і конкретно-історичними умовами. Основними чинниками, які визначають змістове наповнення судової влади у конкретних суспільствах, є: ідеологічні настанови, особливості менталітету, система моральних цінностей тощо. Історично сформовані моделі судової влади (видлені з певною умовністю), відображають конкретно-історичні реалії функціонування і реалізації судової влади, а також містять інформацію про ідеали та цінності цієї влади. Судова влада невіддільна від етнокультурних традицій, від панівних уявлень про суд і справедливість.

Для сучасної України принцип розподілу влад є виявом безальтернативного проекту глобалізації, який не враховує національну самобутність та правові традиції кожної конкретної держави. Саме тому, незважаючи на те, що у Конституції України зафіксоване і формально оформлене європейсько-ліберальне тлумачення судової влади та її місце в державі, а також на процес широкої легітимізації загальнодемократичних правових цінностей, існування судової влади саме в європейському вигляді в Україні залишається проблематичним. Сучасні дискусії про судову владу в

Україні відображають істотний світоглядний розлом, який проходить по лінії протистояння між її системоцентричною і людиноцентристською концепцією розуміння.

НЕОБХІДНІСТЬ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ З ГРОМАДЯНСЬКИМ СУСПІЛЬСТВОМ, ЯК ВДАЛА ПЕРСПЕКТИВА РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Панченко Євгеній Вікторович, слухач магістратури факультету підготовки слідчих Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, начальник лабораторії проблем громадської безпеки Національної академії внутрішніх справ *Галай А.О.*

Однією з найгодовніших проблем правоохоронної діяльності на сьогодні є недовіра до міліції з боку населення, яка сформувалася стереотипом у свідомості громадян [1, с. 104]. Звичайно питання низької довіри до міліції, а загалом і до всієї системи органів внутрішніх справ України, сформувалася під впливом негативних подій, що відбувалися останнім часом у лавах вітчизняної міліції. На нашу думку, однією з головних задач за таких обставин, є необхідність підвищення авторитету міліції, сприяння більшій довірі з боку населення та формування нової системи функціонування підрозділів міліції загалом. На тепер реформування органів внутрішніх справ відбувається через призму скорочення штатів, ліквідації підрозділів, що виконують однакові функції та зайвих структурних одиниць. Проте, злочинність в Україні не розділяє таких тенденцій, а тому задля забезпечення належного рівня попередження та боротьби зі злочинністю, постає необхідність розвитку співпраці громадянського суспільства з правоохоронними органами, насамперед міліцією.

Проблематику взаємодії органів внутрішніх справ та громадянського суспільства висвітлювали багато вчених, серед яких вагомий внесок було зроблено у працях О.М. Бандурки, С.Г. Брателя, Р.А. Калюжного, Я.Ю. Кондратьєва, Ю.Ф. Кравченка та інших.

Вважаємо за доцільне розпочати з розуміння поняття взаємодія органів внутрішніх справ з громадськістю, а саме: розуміти під цим поняттям соціальне партнерство, як взаємокорисну діяльність двох суб'єктів за успішного провадження якої проявляється можливість зменшення рівню соціальних проблем (наркоманії, злочинності, корупції) у суспільстві загалом [2, с. 89]. М.В. Ковалів виділяє певні форми співпраці органів внутрішніх справ з населенням, серед яких: спільне патрулювання, рейди, обходи, огляди, обмін інформацією, інструктування працівниками ОВС членів громадських формувань, підготовка громадян, які бажають допомагати ОВС та інше [3, с. 180]. Також, М.В. Ковалів наголошує на трьох формах взаємодії ОВС та громадськості: часовому (постійна та тимчасова), відношення до системи (внутрішня та зовнішня), положення суб'єктів взаємодії (вертикальна та горизонтальна) [3, с. 181].

Таким чином, проаналізувавши підходи вчених до розуміння взаємодії ОВС з громадянським суспільством пропонуємо виокремити певні його напрямки, а саме:

- залучення населення до охорони громадського порядку та попередження кримінальних та адміністративних правопорушень;
- здійснення координації громадських утворень по охороні громадського порядку та боротьби зі злочинністю;
- забезпечення регламентованості та допомога в розвитку утворень по охороні громадського порядку та боротьби зі злочинністю;
- проведення інформування громадянського суспільства про стан та рівень злочинності в державі (певному регіоні, районі);
- проведення спільних правопросвітніх заходів щодо підвищення правосвідомості населення та інше.

Проте дані форми взаємодії є напрацюваннями суто практичної діяльності підрозділів у певних регіонах і відбувається така взаємодія здебільшого не системно, можливо через низьку регламентованість такої діяльності ОВС. Так, взаємодія ОВС з громадськістю передбачена лише як принцип діяльності міліції у статті 3 Закону України «Про міліцію» [4], а